

CLUB EXCURSIONISTA

UECANOIA

Any 9 - núm. 30

base : Pedraforca

base : Pedraforca

2n Trimestre 2009

Foto portada:

El darrer cim del
Martí i el Quim

Sumari

4-7

Una passejada pels
Alps francesos (II)

8

Resenya

10-11

Gent del club

12-17

Tour des Combins

18-19

Muntanyes de les
nostres vides

20-21

Ulls

22

Les Webs

El Club Excursionista Uecanoia no
comparteix necessàriament les
opinions dels autors dels articles.

CLUB EXCURSIONISTA UECANOIA

C/ de Sant Magí, 28 - Apartat 267
08700 IGUALADA
Tel./Fax 93 803 20 47
E-mail: uecanoia@uecanoia.net
www.uecanoia.net
Dipòsit legal: B-31.9344-2001

AFILIAT A LA FEDERACIÓ D'ENTITATS
EXCURSIONISTES DE CATALUNYA

Editorial

Què teniu, muntanyes, que us estimem tant? Alguna o altra vegada els muntanyencs ens hem fet aquesta pregunta i a l'hora de contestar-la se'ns amunteguen tal quantitat de sensacions que es fa difícil d'explicar.

Sembla que quan ens ho pregunta algun neòfit en la matèria ens és més fàcil dir-li: "Vine amb nosaltres en qual-sevol de les nostres sortides i ben segur que tu mateix trobaràs la resposta".

La muntanya ens ajuda a emplenar l'esperit, alleugereix les nostres penes, enforteix el nostre cos i la nostra ment, ens és una escola de vida immillorable i ens posa a prova en més d'una ocasió. Mesura els nostres esforços de la mateixa manera que també mesura tant la nostra prudència com la nostra empenta.

Com explicar a algú que no l'ha viscut mai, el goig que sentim en sortir dalt d'una carena o en arribar dalt d'un cim llargament anhelat? Com explicar-li la lluentor dels estels en un bivac a muntanya o bé el soroll dels grampons mastegant la neu sota el llum d'un frontal mentre va naixent el dia?

Al Quim i al Martí sí que els eren familiars aquestes sensacions i moltes altres que ens dona la muntanya. Les havien viscut abastament i també havien tingut la capacitat de fer-les viure als companys que s'iniciaven en el nostre esport sota el seu guiatge.

Van tenir la sort de gaudir de la muntanya amb tota la seva intensitat. Eren companys de cordada en moltes escalades i el destí ha volgut que se n'anessin, massa aviat, en el decurs d'una sortida sense cap dificultat tècnica.

Benvolguts Martí i Quim, és dur dir-vos adéu quan encara perdura en la nostra ment el vostre somriure i la vostra amistat. El fet que hàgiu marxat fent allò que més us agradava no ens és més que un petit consol. Us trobarem a faltar molt, però portarem per sempre més el vostre record a la motxilla.

Des de la glacera Blanca de la Barre des Écrins, es veu el vessant nord-est del Mont Pelvoux (d'esq. a dreta) →→ el Petit Pelvoux, la glacera de les Violettes, la Punta Durand, la Punta Puiseux 3.943 m [cim principal], Agulla del Pelvoux, corredor nord i pic Sense Nom.
Foto: Jordi Castells Solé

Massís dels Écrins

Mont Pelvoux 3.943 m

Situats a l'oest de Briançon, els Écrins són un massís format per cims d'aspecte agrest i parets verticals que són un veritable paradís per als alpinistes.

Després d'escalar la Barre, i fer un dia de repòs, el cos ja torna a demanar "guerra". Amb en Francesc i en Jordi, tornem a mirar-nos el mapa de la zona, per tal de decidir on anirem demà a fer mal. Finalment, després de desestimar altres objectius ambiciosos en excés pel to que ara mateix tenim, i els dies que ens resten, optem per intentar ascendir el Mont Pelvoux.

Així és que l'1 d'agost del 2008, ens desplaçem fins Ailefroide (1.500 m) a 8 km d'on estem acampats. Aquest és el punt de partida on el camí, primer amb un suau desnivell, ens va portant per la vall de Celse Niere en direcció SO durant 5 km, fins a la bifurcació del sender que dona accés al ref. de Sélé. Nosaltres aquí hem de tornar a N i començar a guanyar desnivell ràpidament

pels nombrosos giravolts que fa el sender fins a superar el ressalt rocós que ens duu a un petit pla on hi ha instal·lat el refugi de Pelvoux a 2.704 m. Arribar-hi ens ha costat 3 hores i mitja, i superar 1.200 m de desnivell.

Al refugi hi ha poca gent, i com que és d'hora aprofitem el temps fent mil coses diferents: preparem la motxilla, ens fem uns massatges a les nostres adolorides cames, i intentem descobrir, amb l'ajut del guarda, el camí que demà al matí haurem de seguir a les fosques durant un bon tros, tan sols amb la llum del nostre frontal.

A mesura que la tarda avança es va fent realitat el presagi d'una tempesta, que finalment acaba descarregant amb força durant tot el sopar.

Al capvespre, però, la nuvolada s'allunya i ens deixa una nit farcida d'estels.

La nit es fa curta al refugi. Són les 3,40 h de la matinada, i ja estem a punt amb les eines al damunt per començar la jornada.

Ref. du Pelvoux (2.700 m).

Foto: J. Castells

El camí surt de la part posterior del refugi i s'enfila de seguida per una bretxa a la roca que amb el cos fred costa una mica de seguir. Les fites ens ajuden a descobrir el no gens evident camí que a poc a poc ens va portant vers la zona de desguàs de la glacera del Clot de l'Homme, sovint crítica pels desprendiments de glaç. Travessem en diagonal, i ascendint per terreny mixt -a vegades morrena a vegades congestes neu-. Arribem al coll de la Bosse de Sialouze, on comença la glacera del mateix nom.

El dia es va aclarint i descobrim les bel·leses que ens esperen. La glacera de Sialouze, orientada al sud, és un petit munt de gel si la comparem amb la glacera Blanca dels Écrins. Aquí és on trobarem el principal atractiu de l'ascensió, perquè a mesura que ens anem orientant a nord se'ns descobreix a la vora dreta, una llengua de gel que es redreça ràpidament, per acabar en l'estret corredor anomenat Coolidge en record del primer conqueridor del Mt. Pelvoux, i que presenta algun tram amb 50° de pendent.

Entrada del corredor Coolidge

Foto: J. Castells

A la base de la glacera, ens encordem i amb les eines de gel ens disposem a recórrer en ensamble els 700 metres que ens separen de la sortida del corredor, que es va fent estret, però amb diverses branques que deixen passar diverses cordades alhora sense fer-nos nosa.

En Jordi superant el pas estret del corredor

Foto: M. Miranda

A la sortida del corredor les dificultats s'han acabat, i només ens resta un passeig fins a la Punta Puiseux 3.943 m, cim del Pelvoux.

Estem tan contents que fins i tot ens fem la foto del cim abans d'arribar-hi de debò.

A partir d'ara, es fa la llum i el dia reneix de nou potentat per la blancor de la neu que ens envolta, i el contrast amb el color fosc de la roca del pilar sud de la Barre dels Écrins

A la sortida del corredor
Foto: M. Miranda

ens produeix un esglai en recordar els bons moments que vàrem passar a l'aresta fa tot just dos dies.

Finalment, ens decidim a iniciar el descens i optem per desfer el camí de pujada a través del corredor Coolidge, una mica més complicat de baixada, però també molt més ràpid; i mentre la resta de cordades fa una gran volta resseguint la ruta de descens, nosaltres devorem els 700 m fins a la base en poca estona.

En Xesco poc abans del cim
Foto: M. Miranda

Són les 9 de matí, i aprofitem l'estada al punt més alt per fer unes fantàstiques fotos i observar com arriben la resta de cordades, i desapareixen com per art de màgia les que han fet cim davant nostre. De sobte, ens trobem tots tres sols i al fons, sorgint enmig de la nuvolada, la Meije ens observa i alhora ens desafia.

Baixant pel corredor
Foto: J. Castells

Topogràfic
Foto: J. Castells

Això sí, de baixada tot és molt més obligat, i el fort pendent i la prudència ens aconsellen anar una bona estona de cara a la paret.

Amb tot, però, hem de mantenir un ritme alt. El sol comença a lluir amb força i ens obliga a afanyar-nos per ser fora del corredor abans que aquest no s'il·lumini i la neu deixi anar tota mena d'objectes sòlids.

Arribant a la base de la glacera, ens desencordem, guardem el material i, després de menjar una mica, ens obrim pas pel senderó laberíntic que hem fet a les fosques i que ara de dia gaudim fins a l'arribada al refugi, on en Xesco ens recompensa amb una bona cervesa.

Encara ens resten 1.200 m de desnivell per retornar al vehicle, que haurem d'afrontar tant si ens agrada com si no, però el que és segur és que no oblidarem fàcilment aquesta escapada.

Ascensió realitzada per en Francesc Andreu, Jordi Castells i jo el 2 d'agost de 2008.

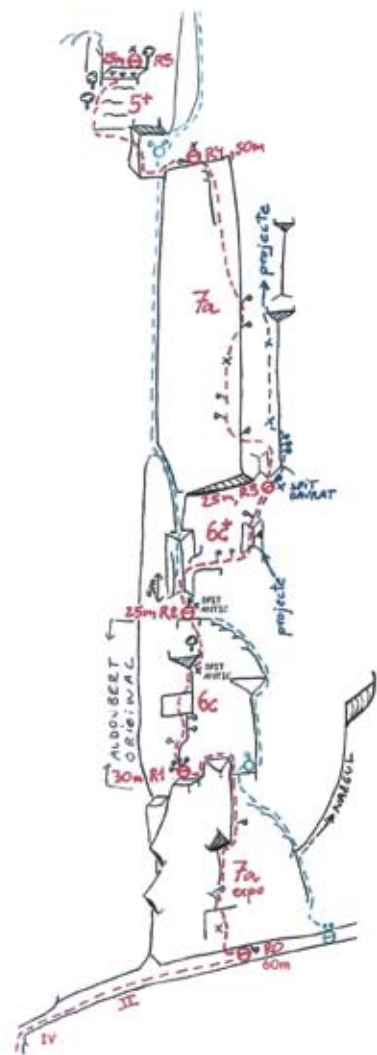
PD. Un record per a en Martí i en Quim, companys que sempre durem amb nosaltres.

via
RADICAL LLIURE
Paret de Catalunya. Montrebei

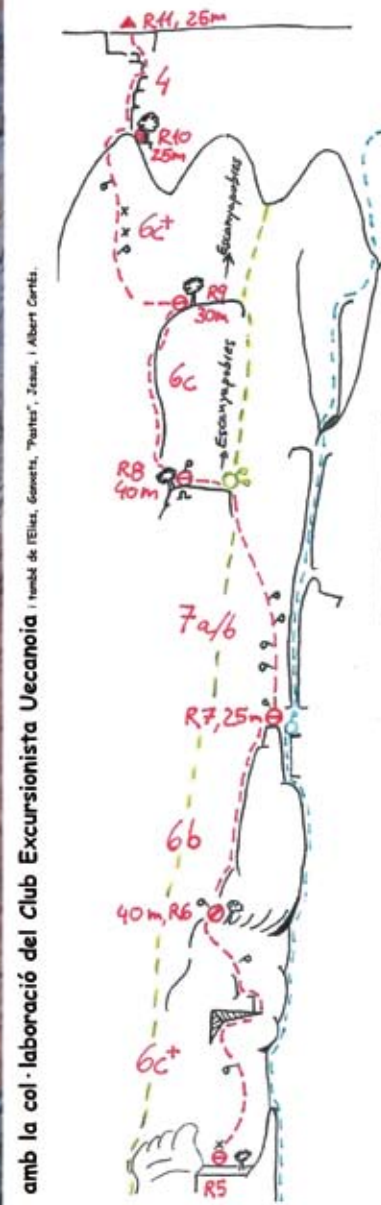
Oberta per Paco Rey i Jordi Pijoan "Pijsa"
en 4 atacs el Novembre i Desembre del 2008

7a/b, ED+, 400m, (7a obl)

Joc de friends fins el n° 3 (opcional repetir 0.75, 2)
Dos jocs de microfrends complets
Un joc de tascons
Un ganxo si no es va sobret en aquest grau a vista

Via que "re-obra" l'Escanyapobres
(amb permís dels autors, desequipada des de fa quinze anys),
sempre per baix,
prioritzant l'assegurament "net" (encastadors)
després els pitons (tots han quedat a la via)
utilitzant només 3 espàrrecs existents
(ara amb plaqueta) i anul·lant la resta
i rectificant el traçat amb 3 expansions noves
per no trepitjar les altres vies.

amb la col·laboració del Club Excursionista Ucanoià i l'equip de l'Elis, Gaset, "Paster", Jozan, i Albert Cortés.

INSTAL·LACIONS I REPARACIONS ELÈCTRIQUES AIGUA I LLUM

Josep Solà Muñoz

Telèfon 696 342 239

Bailén, 9, 1r 2a - 08242 MANRESA

Camins Grup

Corredoria d'Assegurances
Assessoria Laboral,
Fiscal, Comptable i Mercantil
Previsió de Risc Laborals
Auditoria
Agents Financers

ctra. de Manresa, 45 - 08700 Igualada
Tel. 93 804 1000 • Fax 93 803 5452
camins@camins.com • www.camins.com

"Cabana Regina Margherita, Mont Rosa, 4.559m."

Anna M. Garcia

L'Anna és la vitalitat personificada. Mai té un no per als seus amics. És d'aquelles persones que sempre està posada en mil coses i en totes s'hi aboca amb els cinc sentits. I, és clar, pel que fa referència al nostre club, segueix amb aquesta mateixa dinàmica. És la cap de la Secció d'Alta Muntanya i en coordina les sortides i els vocals. Les seves tasques al club, però (en estreta concordància amb el seu tarannà), no acaben pas aquí. És membre del Consell Directiu, monitora de l'Escola de Muntanya, monitora de la Secció d'Esquí Alpí, participa en sortides d'esquí de muntanya i també en les vies ferrades, fa escalada esportiva, també fa fúting i fins i tot troba temps per anar a donar el vol amb la seva moto de gran cilindrada.

1. Hi ha algun que ens haguem deixat al tinter?

Uf! Ara ja entenc per què vaig sempre de

bòlit! He, he... Bé, potser dir que m'agrada també molt estar en remull i m'escapo a la piscina quan la feina m'ho permet. I un parell de cops a la setmana em penjo com els micos al rocòdrom... És molt divertit i em va molt bé per a alliberar tensions!

2. Com vas entrar a UECANOIA, ho recordes?

Principalment el Lluís i jo ens volíem iniciar en l'esquí de muntanya i no trobàvem assenyat fer-ho tot sols. A més, teníem ganes d'evolucionar en el món de l'alta muntanya i aprendre tècniques d'alpinisme. Què millor que una entitat com aquesta per aprendre i fer amics per sortir plegats! I sense gairebé adonar-nos-ens vam anar engrescant en més i més coses.

3. En quina de les teves activitats al club et sents més còmoda?

La veritat és que em fascina tant la muntanya i l'esport que em costa centrar-me en una sola

vessant. Totes tenen el seu encant particular. El més difícil és trobar temps per a poder fer-ho tot.

4. Quina és la que et costa més de tirar endavant? Si és que n'hi ha alguna, és clar.

I tant si n'hi ha! Hi ha tant per aprendre! L'escalada de via llarga m'inspira molt de respecte i no diguem si és desequipada. No tinc intenció de guanyar gaire grau, però sí voldria moure'm per la paret amb comoditat. (I sense renecs! I és que a vegades semblo un sac de gemecs!)

5. La col·laboració de la Secció d'Alta Muntanya i la Secció de Vies Ferrades és interessant, oi?

Penso que sí, que pot tenir bona acceptació. Tot va venir d'una sortida d'alta muntanya al Carlit. Tots els que hi volíem anar vam preferir afegir alguna activitat pel dissabte previ. I se'ns va acudir fer la via ferrada de la Regina. L'experiència va ser molt positiva i aleshores el Robert, el coordinador de la secció de Vies Ferrades, i jo vam pensar que podríem fer-ho coincidir en futures ocasions. Sovint sap greu desplaçar-se a un indret només per un dia i l'opció (sempre voluntària) d'ampliar la sortida amb una altra activitat a la mateixa zona o propera pot resultar engrescadora.

6. Què és el que més t'agrada d'UECANOIA?

El que més m'agrada és que pots conèixer gent molt interessant, amb una experiència en muntanya increïble, pots trobar-hi molt bons mestres, molts i molt bons amics... amb

els quals aprendre, créixer com a persona, gaudir i compartir cada via, cada cim, un somriure, la sobretaula, els acudits...

Els que hi són i els que no, però que d'una manera o altra ens acompanyaran i ajudaran en cada pas. Per tots ells, AMUNT!

7. Algun suggeriment per millorar quelcom en el nostre club?

Potser hi manca una via de comunicació entre socis. Entre tots ben segur que coneixem llocs maquíssims per a recomanar, rutes, ressenyes, refugis o albergs peculiars pel seu emplaçament i no gaire coneguts... Posant-ho en comú en una mena de fòrum o similar podríem confegir una base de dades interessant o curiosa, si més no.

I per què no una bústia de suggeriments adreçats a una secció en particular demanant per una sortida 'x' per tal de mirar, si s'escau, de proposar-la per a la programació de l'any següent?

Però per damunt de tot, que no hi manqui mai il·lusió i energia per a seguir endavant!

La Cabane de Mille, amb el massís del Mont Blanc al fons.

Bucòlic corriol i el Petit Combin.

El Tour des Combins és un clàssic recorregut pels Alps Penins, a l'entorn del massís del Gran Combin (4.314 m), que vam fer en Joan Colom i jo mateix, del 18 al 23 de juliol de 2008, per camins i senders de mitja i alta muntanya que ressegueixen la vall d'Entremont i la vall de Bagnes, al cantó suís del Valais, i la part nord oriental de la vall d'Aosta italiana.

És una ruta que tot i requerir el seu esforç, de finals de juny a mitjans de setembre, està a l'abast de tot excursionista habituat a caminar per senders senyalitzats i preparat, això sí, per enfrontar-se en bones condicions físiques i mentals a l'acumulació de diverses jornades consecutives de tresscar.

Normalment el Tour es completa en 6 etapes, que es poden fer seguint el sentit de les agulles del rellotge o al contrari i, en funció de les conveniències de cadascú, iniciar-lo en qualsevol punt avinent del recorregut.

En la descripció de les etapes del Tour que fem a continuació, tant el temps efectiu com el real corresponen al que vàrem fer nosaltres. El temps efectiu varia molt poc dels horaris que figuren en els cartells indicadors que es troben pel camí. El temps total és purament orientatiu, ja que hi ha molts factors que el poden fer variar: les parades de descans, el temps de contemplació del paisatge i fer fotografies, les

estones d'intercanvi d'impressions i fer petar la xerrada amb gent que es troba pel camí o alguna visita turística. Els desnivells de pujada i baixada s'han obtingut, principalment, del mapa Grand St. Bernard – Combins – Arolla a escala 1:50.000, Ref. 5027 T de l'Oficina Federal Suïssa de Topografia.

Adiferència d'altres Tours en què la senyalització és uniforme durant tot el recorregut, en el Tour des Combins toparem amb marques molt variades: a la part suïssa, fletxes o rombes grocs (sense cap inscripció) i marques blanc-vermell-blanc de sender de gran recorregut; pel cantó italià, fletxes grogues i rombes grocs amb les inicials TDC a l'interior.

ETAPA 1: Bourg Saint Pierre (1.630 m) – Cabane Col de Mille (2.473 m)

Desnivell: + 843 m

Temps: efectiu 4 h 36'
total 5 h 00'

Si s'ha escollit Bourg St. Pierre per iniciar el Tour, es pot aprofitar per passejar una estona per aquest petit llogarret carregat d'història, format per un conjunt d'edificacions antigues ben conservades (algunes de fusta) i nombrosos testimonis del pas de viatgers i pelegrins.

Si partint d'algun dels hotels que hi ha per aquí es vol fer el Tour en el sentit de les agulles del

Creuant la glacera de Corbassière.

rellotge, a la sortida del poble s'ha d'agafar la carretera direcció a Martigny i localitzar un cartell indicador del recorregut, situat a mà dreta de la ruta. Una vegada orientats, el camí, molt ben senyalitzat, ens portarà per La Chapelle, Croix de Ma, La Coeur i La Vuardette fins al Col i Cabane de Mille.

Es tracta d'una etapa còmoda que transcorre en bona part per zones de pastura, menys un tram final on el terreny presenta un caire més agrest. En dies clars, en el decurs d'aquest recorregut es pot anar contemplant la vall d'Entremont en tota la seva extensió. Nosaltres no vàrem tenir l'oportunitat de veure-ho, perquè una boira ploranera ens va acompanyar constantment fins prop del coll de Mille.

La Cabane de Mille és un refugi de 40 places, inaugurat el 1996, regentat per un personal molt servicial i d'ambient força acollidor. Des del mirador de davant del refugi, girant la vista a l'oest, es gaudeix d'una esplèndida panoràmica del sector oriental del massís del Mont Blanc, amb l'Aiguille d'Argentière, el Glacier de Saleina i el Mont Dolent, perfectament destacats.

ETAPA 2: Col de Mille (2.473 m) – Cabane Panossière (2.645 m) **Desnivell: + 619 m – 447 m**

Temps: efectiu 6 h 28'
total 7 h 45'

Aquesta és una de les etapes més espectaculars del Tour. Al principi del recorregut, des del coll de Mille, es veu enfront, mirant al nord, una formidable panoràmica de la vall de Bagnes, amb la famosa estació d'esquí de Verbier enfilant-se muntanya amunt fins a la falda de la Pierre Avoi.

A partir d'aquest punt, el sender baixa fent ondulacions en direcció nord-est fins a l'indret de la Teutse (2.092 m), on es va enfilant fins al refugi o Cabane Brunet (un establiment hotelier on s'hi pot arribar amb cotxe). Des d'aquí hi ha dues alternatives: una ruta que porta a Panossière passant per La Maye i Plan Golí, i la que vam escollir nosaltres, del tot aconsellable, ja que va al mateix lloc, però anant per un bonic sender que ofereix unes excel·lents perspectives del Petit Combin i una panoràmica tan sensacional de la glacera de Corbassière des del coll dels Avuillons (2.647 m), que es necessitaria algú amb vena poètica per a poder-ho descriure.

Seguidament, per un pendent abrupte genuïnament d'alta muntanya, es baixa fins a tocar la morena lateral esquerra de la massa de gel, es va remuntant pel costat fins a trobar una ruta senyalada amb trípodes pintats de blanc i blau, que serveix per creuar la gelera, sense necessitat d'utilitzar grampons ni piolet, però sí de parar una mica d'atenció al lloc on es posa els peus, per tal d'anar esquivant les esquerdes. Una vegada a l'altre cantó, en un tres i no res s'arriba a la Cabane F.X. Bagnoud-Panossière (2.641 m), final d'etapa d'avui.

Aquest refugi, inaugurat el 1997, és una moderna instal·lació de 103 places de capacitat que ofereix tots els serveis i comoditats que es puguin demanar. Consta que des de l'any

Glacera penjada de Les Follats.

Joan Colom i Pompeu Marsol a la Cabane Panossière.

1881 en aquest paratge hi havia hagut unes coves habilitades com a refugi i que a partir de 1909 s'hi aixecà una construcció de fusta, substituïda més endavant per un sòlid edifici de pedra de 100 places de capacitat, que l'any 1969 fou arrasat per una allau.

ETAPA 3: Cabane Panossière (2645 m) -

Cabane Chanrion (2.462 m)

Desnivell: + 1.117 m – 1.300 m

Temps: efectiu 6 h 44'

total 8 h 05'

Amb la llum de primera hora del matí, des de l'indret privilegiat en què està situat el refugi, la panoràmica de la glacera de Corbassière i el seu cercle glacial amb el Gran Combin (4.314 m) a la capçalera, captiva de tal manera que no s'acaba de trobar el moment de carregar-se la motxilla a l'esquena i posar-se a caminar.

Després de recórrer una estona la morena lateral del costat dret de la glacera, el camí s'enfila sense contemplacions fins el coll des Otanes (2.870 m), punt culminant del Tour. Des d'aquest coll, l'espectacular panorama de parets, roques i gel que s'abasta es pot qualificar, sens dubte, com un d'entre els més bonics dels Alps.

S'abandona aquest lloc descendint per un viarany, una mica empipador, entre blocs, pedruscall i alguna congesta, que més endavant

es transmuta en un sender perfectament consolidat, que dóna goig de recórrer. En arribar a una bifurcació de camins, nomenat Pazagnou, per anar a Chanrion hi ha dues alternatives: seguir la ruta de Tsessette i Pont du Lancet o, tal com vam fer nosaltres, baixar a Mauvoisin (1.748 m), al peu de la presa del mateix nom on, aprofitant un hotel que hi ha, es pot fer una pausa per a prendre un refresc o menjar, abans d'emprendre la pujada cap a dalt de la presa pròpiament dita, una obra d'enginyeria en forma d'arc, inaugurada l'any 1958 i ampliada el 1991, que amb els seus 250 metres d'alçada, és la més alta d'Europa i segona del món, d'aquestes característiques.

En ser a nivell de l'embassament es pot anar per l'esquerra orogràfica d'aquest o agafar la variant que vam fer nosaltres, que passa per damunt de la presa i segueix a la dreta per una pista que enllaça amb un corriol que, via llac de Tsofeiret, porta al coll del mateix nom a 2.640 m d'alçada i, que després de creuar per una passarel·la el cabalós torrent que baixa de la glacera de Brenay, arriba al refugi Chanrion.

La primera Cabane Chanrion va ser construïda en aquest indret en el decurs de l'estiu de 1890, amb una cabuda de 32 persones. Actualment, malgrat tenir una capacitat de 72 places, a causa de la gran aflluència de gent, en segons quines circumstàncies, resulta una mica incòmoda.

Cercle glacial i Gran Combin (4.314 m).

ETAPA 4: Cabane Chanrion (2.462 m) -

Ollomont (1.356 m)

Desnivell: + 612 m – 1.718 m

Temps: efectiu 5 h 29'

total 6 h 10'

En sortir de Chanrion, s'endevina ràpidament la continuació del recorregut. Descendint per unes ondulades crestes de pastura s'arriba al pont de Grand Charmotane, sobre la Drance, que és el riu que recull les aigües de diverses geleres de la zona i alimenta l'embassament de Mauvoisin.

Ara toca anar amunt. Després d'una primera part força costeruda, el pendent se suavitza i dóna pas progressivament a una alternança de zones de roca i herba que condueixen a la Fenêtre de Durand (2.797 m). En el decurs de la pujada mirant enrere, cap a llevant, es poden veure diversos cims de més de 3.600 metres

d'alçada, entre els quals, l'Evêque (3.716 m) i el Petit Collon (3.555 m) i camí del coll, a mà esquerra, el Mont Gelé (3.518 m), un cim poc conegut però amb una paret nord i una carena suficientment interessants com per figurar en el llibre "Les Alpes Valaisans - Les 100 plus belles courses", de Michel Vaucher.

A La Fenêtre es dóna l'esquena a Suïssa, s'entra en territori italià i s'albira els verds prats de la vall d'Ollomont. Tota la primera part de la baixada cap a By està dominada encara per l'imponent baluerna del Mont Gelé. El sender ben fressat arriba a l'indret de Thoules, on comença o acaba, segons com es miri, la ruta agrícola dels prats de pastura. A nord-oest treu el nas la blanca cúpula del Mont Vélan. Al llogarret de By es pot optar per continuar cap a Tsa i Cabane de Champillon o baixar a Ollomont.

Camí de la presa de Mauvoisin.

pedra ens espera per fer-nos una fotografia amb el massís del Mont Blanc al fons.

El descens fins a la vall de Menovy, malgrat no estar gaire ben senyalitzat, en general no es presta a confusions. Ara, a partir de la Combe de Germain, les marques apareixen i desapareixen inesperadament i seguir l'itinerari es pot complicar una mica. Potser és pecar de mal pensat, però, aquesta mena de desgavell fa sospitar en una estratagema per a desviar el personal de la ruta del Tour i encaminar-lo cap als establiments hotelers de Saint Oyen o Entroubles (d'alguns italians se'n pot esperar tot).

L'última part del recorregut transcorre per una pista forestal enmig dels bucòlics boscos de pinàcies de la muntanya de Barasson, ja en les proximitats de Saint Rhémy-en-Bosses, on finalitzarà l'etapa d'avui i la jornada més llarga del Tour. St. Rhémy és un petit i pintoresc poble situat estratègicament dintre de la ruta que comunica, a través del coll del Gran Sant Bernat, la vall d'Aosta Italiana amb la vall d'Entremont suïssa.

ETAPA 6: Bourg Saint Rhémy (1.619 m – Bourg St. Pierre (1.630 m)

Desnivell: + 850 m – 839 m

Temps: efectiu 5 h 49'

total 8 h 28'

Tant si s'ha fet nit aquí mateix, com si ha sigut en algun dels pobles de les rodalies, l'etapa d'avui comença recorrent el carrer principal de Saint Rhémy fins a la sortida del poble on, després de caminar un curt tram pel costat de l'antiga carretera, trobarem a la dreta un cartell que indica la direcció de l'ancestral calçada romana que unia Aosta amb Martigny. S'ha de seguir aquest itinerari fins trobar, a peu de carretera, l'antic hostel de La Cantine, un edifici sense interès exterior, però que val la pena de visitar, ni que sigui amb l'excusa

La ruta d'Ollomont era l'habitual del Tour fins que es posà en funcionament el refugi Champillon. Suposa 653 metres de desnivell, que l'endemà s'hauran de remuntar, però nosaltres la varem escollir per a poder passar la nit en un lloc confortable on recuperar-nos de les incomoditats patides la nit anterior al refugi Chanrion.

ETAPA 5: Ollomont (1.356 m) – Saint Rhémy (1.619 m)

Desnivell: + 1.408 m – 1.145 m

Temps: efectiu 8 h 07'

total 10 h 10'

Mil tres-cents cinquanta-dos metres de desnivell separen Ollomont del coll de Champillon. Des que aquest itinerari és menys freqüentat, el marcatge fins al refugi Champillon està molt abandonat i es presta a confusions que s'han d'anar reconduint sobre el terreny. A més a més, com que el paisatge tampoc és gaire atractiu, si s'ha tingut la sort de no trobar aglomeració al refugi Chanrion, és recomanable seguir la ruta actual, que des de By porta directament a Champillon.

Des de la Cabane Champillon un sender en ziga-zaga força costerut i sense pèrdua possible va guanyant alçada ampliant la perspectiva cap al sud envers les muntanyes del massís del Gran Paradiso. En arribar al coll de Champillon (2.708 m), una gran fita de

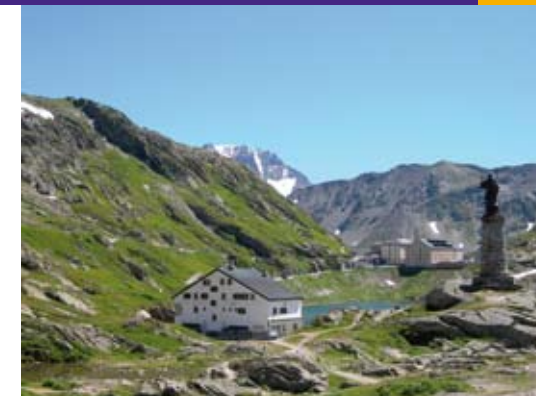
Fenêtre de Durand.

de prendre un refresc, en la seguretat de ser atesos amb amabilitat, i alhora, quedar sorpresos de la sumptuosa decoració perfectament conservada de l'interior.

A partir d'aquí el sender creua dues vegades la ruta automobilística, fins arribar a un vast amfiteatre que es presenta al davant, amb l'imposant Pointe de Drône al nord, l'afinada silueta del Pain de Sucre a l'oest i el Mont Mort per la part de llevant.

Una vegada creuada novament la carretera, es camina per un fragment, perfectament conservat, de calçada romana tallat a la roca i s'arriba al llegendari coll del Gran Sant Bernat (2.469 m), conegut des de fa més de 2000 anys i cèlebre pel seu Hospice, fundat al segle XI per Bernard de Menthon per a oferir ajuda i refugi als pelegrins i viatgers que transitaven per aquest inhòspit indret. La història i la llegenda van de bracet en aquesta collada, la imaginació vola cap a temps pretèrits, tal vegada a Aníbal, a les tropes de l'imperi romà o de Napoleó, milions de pelegrins, viatgers, negociants...

No es pot abandonar aquest paratge sense haver visitat detingudament l'església i el tresor de la Congregació de Saint Bernard, el museu que exposa col·leccions i documents sobre episodis històrics d'aquest indret, amb gràfics estadístics d'història natural i testimonis del pas de

Coll del Grand St. Bernard.

personatges famosos que han transitat per aquí i, per als amants dels animals, la guarderia dels famosos gossos que, des de principis del segle XVII, han sigut valuosos auxiliars en missions de salvament de persones extraviades.

A la sortida del coll, s'emprèn una sobtada baixada per la Combe des Morts, mentre hom cavil·la en com pogueren superar aquest passatge els 30.000 homes de l'exercit de Napoleó, amb les enormes peces d'artilleria que transportaven. Se segueix per l'Hospitalet, els plans de La Pierre i després de resseguir pel seu cantó esquerre la represa de Toules, s'arriba a Bourg Saint Pierre, on es tanca el circuit, s'acaba l'excursió i si no s'havia fet en iniciar el Tour, de passada, es pot visitar el poble.

Cim de la Gallina Pelada

Pic de la Mina

Pedraforca

Pic de la roca Entravessada

En record del Quim i el Martí, estimats per sempre

Aquell dia de març, un inesperat i ferotge impacte sense anestèsia ens va sacsejar i, en un descens tan vertiginós com la maleïda allau, l'abisme del sofriment i el dolor es va abalançar sobre nosaltres.

Ens vam trobar aleshores cercant un fonament, aparentment poc racional, a la passió per ascendir muntanyes, la forma més contundent de la terra i, tanmateix, la que més s'acosta al cel. Una vegada i una altra ens vam preguntar perquè, a voltes, algú decideix caminar amb pas agosarat cap una estranya i inexplicable fita. Profundament indignats, vam pensar com n'era d'absurd tot plegat.

Desvetllats i atordits, vam mirar plegats les fotografies d'una ja última ascensió. I en aquell instant us vam descobrir dalt del cim, allà on la felicitat és sempre tan fàcil, i us vam imaginar gaudint del cel i de la terra, en coincidència en una línia que esdevé perfecta a l'alçada, omplint-vos de l'aire net i perduda tota noció de distància, perquè mai el cel es tan impressionant, bell i transparent com en un dia clar d'hivern.

I així, atrapats també per la lluiïssor de la blanca neu, vam comprendre i vam decidir recordar-vos per sempre en la felicitat d'aquella hora,

sentida allà dalt lluny del món, als cims de les muntanyes, on no hi transita ningú que porti pressa, hipnotitzats per tot allò que entreveieu i envoltats pel paisatge més meravellós que l'home pot imaginar. Aquest serà el sentiment, el record d'aquell dia que farem nostre, el que seguirem i el que ens agrada, desterrat per sempre qualsevol altre pensament.

Martí, sabem que la vostra era la fascinació dels homes que han tingut la sort de saber escoltar el món, d'entendre un llenguatge que esdevé intel·ligible i ignorat per als qui, d'aquí estant, no sabran mai quina força s'hi troba en el flanc d'una carena que es costreja, en un bosc que es travessa, en el solc d'una petjada traçada sobre la immaculada neu. La muntanya que us va prendre la vida altre temps us va engrandir l'ànima.

Quim, hem percebut la força d'una teranyina invisible que envolta els teus fills, feta de subtils fils d'amor desmesurat i de gegantí entusiasme, teixida en cadascun dels moments únics compartits per tots tres, on hi han quedat enganxats per sempre els records d'un pare que els ensenyava, sota el cobert d'un petit iglú, com de prop es poden arribar a sentir les estrelles.

Estimat germà, al teu costat vaig néixer i al teu costat he caminat fins ara. Hem estat sempre junts, còmplices de gairebé tot, units per entremaliats i misteriosos lligams. Un destí tràgic m'exigeix ara quedar-me aquí per preservar el teu record. Restaré trist i desolat, però incondicional com mai, et sabré content a les blanques muntanyes inundades de sol.

Va ser un últim, malaurat i dissortat viatge, però estem segurs que tots dos vam ser immensament feliços en l'instant d'aquell moment. Us estimarem i us recordarem així per sempre, en el convenciment que, com algú va deixar escrit, es pot arrancar l'home de la terra, però no es pot arrancar la terra del cor dels homes.

Voldria aclarir una mica més amb aquest escrit alguns conceptes pel que fa a la protecció dels nostres ulls quan practiquem esports de muntanya.

Segurament no ens plantejaríem anar a la platja sense una bona crema protectora per a la pell. Fins i tot quan anem a esquiar o fem una travessa per la muntanya, faci sol o no, segur que ens posem crema per protegir-nos. La pregunta és: protegim de la mateixa manera els nostres ulls?

No n'estic del tot segur. Sí que pràcticament tothom porta ulleres de sol, però, tenen aquestes ulleres la protecció adequada? Segurament moltes persones no saben quin tipus de filtre porten i menys si és el més adequat per a la seva activitat.

La protecció dels vidres ve donada per dos factors:

- Primer la quantitat de llum que és capaç d'absorbir, o dit d'una altra manera, quanta llum deixarà passar aquest vidre. Segons aquesta característica els vidres poden tenir intensitats A, B, C, D i E. Això és: cat. A:

absorció de 10%; cat. B: absorció del 50 %; cat. C: absorció del 75%; cat. D: absorció del 90%; i cat. E: absorció del 95%.

No necessitem la mateixa intensitat de filtre per passejar per la ciutat que per esquiar, per exemple.

-Segon, com filtren els raigs ultraviolats del sol. Quan fem esports de muntanya hem de tenir en compte que a causa de l'alçada estem exposats a una major intensitat de radiació ultraviolada del sol. La mateixa radiació que ens pot cremar la pell si no ens posem crema protectora, pot fer el mateix en els ulls si no estan igualment protegits.

La radiació ultraviolada perjudicial per a la vista és la que va dels 300 als 450 nanòmetres. La majoria dels vidres que es compren a les òptiques, vidres oftàlmics amb graduació o sense, amb coloració o blancs, protegeixen fins els 300 nanòmetres. Podríem dir que aquesta seria una protecció normal per a un ús quotidià. Heu de pensar que l'ull humà té resolta en part aquesta situació. Com molts deuen saber, dins de l'ull tenim una

lent anomenada cristal·lí que entre d'altres funcions té la d'absorbir aquests raigs ultraviolats perquè no arribin a la retina. Hi ha uns altres vidres que protegeixen fins als 350 i finalment uns altres que arriben fins els 450. Serien, doncs, els primers els més adequats per a esport de muntanya o nàutics i els últims per a situacions extremes com pot ser l'alpinisme.

Després d'això entendreu les meves preguntes. Segurament ens pensem que portant un vidre fosc ja estem ben protegits, sense saber quin grau de filtre ultraviolat té.

Per acabar, voldria esmentar un tipus de vidre que personalment recomano a tothom que vulgui gaudir d'una visió nítida sense reflexos

i amb gran protecció. Es tracta dels vidres polaritzats. Aquests són els més idonis per evitar l'enlluernament provocat per la llum quan incideix en una superfície reflectant com l'asfalt, l'aigua, la neu, etc. Aquesta llum reflectida és molt més intensa que la llum normal i provoca una alteració dels colors i una reducció del contrast.

Finalment, quan haguem de comprar unes ulleres de sol per a una determinada activitat, val la pena no fer-ho a qualsevol lloc i sí acudir a una òptica amb el personal degudament format per assessorar-vos segons les vostres necessitats. Només amb una bona protecció ocular gaudireu durant molts anys del meravellós espectacle que ens dóna la muntanya.

Benvolguts companys,

Un cop passat l'hivern, tot i que encara es pot esquiar, és hora de posar-se a gaudir de la primavera. En aquesta edició us ofereixo dues opcions per fer-ho, ja sigui a través de l'escalada o a través del senderisme. Espero que en gaudiu plenament sols o amb tota la família.

Escalada

<http://www.ressenya.net>

Aquí teniu una pàgina molt interessant per a tots els bons amants de l'escalada. En aquesta pàgina podreu trobar informació sobre diverses normatives, tipus d'escalada i ressenyes de diferents vies.

També podreu informar si us heu trobat una via en mal estat o de més nivell de l'esperat i fins i tot trobar les vies d'escalada de Catalunya i algunes d'Europa.

Senderisme per Catalunya

<http://www.senderisme.info>

Amb l'arribada del bon temps el més indicat per a tota la família és fer una mica de senderisme per tal de preparar l'estiu.

En aquesta pàgina trobareu d'informació de tots els GR que passen per Catalunya i fins i tot dels de fora.

Així amb aquesta pàgina no hi haurà excusa per no fer la sortida perquè no trobeu el mapa...

Doncs bé, per aquesta vegada és tot. Espero que us siguin d'utilitat les pàgines que us he recomanat i sobretot que en pugueu fruir plenament.

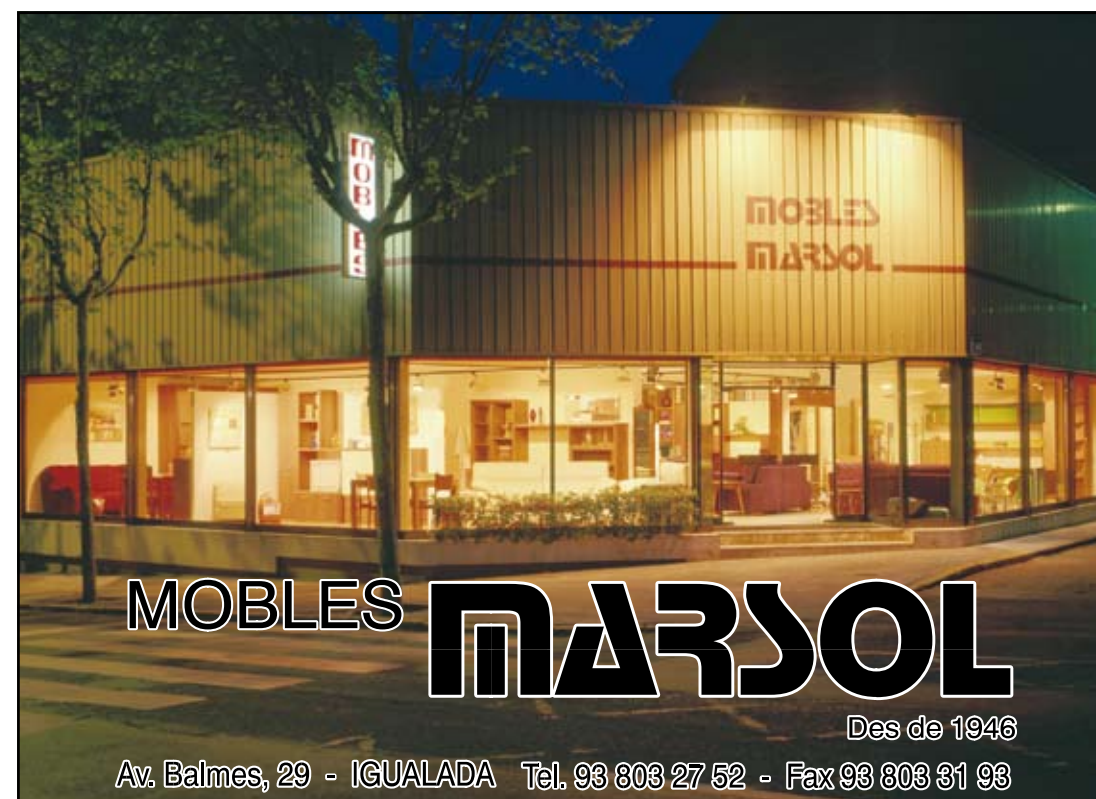
Salut i muntanya. Per a recomanacions i altres consultes podeu enviar-me un correu a: xerpa8848@hotmail.com (assumpte: WEBS UECANOIA).

tintoreria FISOL

Av. Barcelona, 23
Tel. 93 804 60 51
08700 IGUALADA

Ctra. de Valls, 23
Tel. 93 803 37 70
08710 ST. MARGARIDA
DE MONTBUI

C/ Pau Muntadas, 20
Tel. 93 803 68 88
08700 IGUALADA

MOBLES MARSOL

Des de 1946

Av. Balmes, 29 - IGUALADA Tel. 93 803 27 52 - Fax 93 803 31 93

patronat municipal d'esports **Igualada**

c/ Carles Riba s/n

 93 805 42 10 93 803 62 58

www.pmeigualada.cat

 info@pmeigualada.cat

Ajuntament d'Igualada